

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Marcin Matusiak

Protokolant: Izabela Kłós

po rozpoznaniu, na rozprawie w dniach 1.06.2016 r. i 12.08.2016 r. sprawy z oskarżenia Urzędu Skarbowego w T. przeciwko:

B. B. (1), s. Z. i S. z d. K., ur. (...) w O.,

oskarżonemu o to, że: będąc podatnikiem podatku od towarów i usług z tytułu wykonywania działalności gospodarczej MAR-POL B.-G. Usługi (...) w T., w złożonych osobiście w dniach 25.02.2010 r., 23.03.2010 r., 23.04.2010 r., 25.05.2010 r., 23.06.2010 r., 23.07.2010 r., 24.08.2010 r., 24.09.2010 r., 22.10.2010 r., 24.11.2010 r., 22.12.2010 r. oraz 25.01.2011 r. w Urzędzie Skarbowym w T. deklaracjach VAT-7 za okres od stycznia 2010 r. do grudnia 2010 r., podał nieprawdę i zataił prawdę ponieważ niezgodnie z przepisami art. 5 ust. 1 pkt 1, art. 7 ust. 2 pkt 2, art. 19 ust. 1, ust. 13 pkt 2 lit. d), ust. 15 i ust. 16, art. 29 ust. 1 i ust. 10, art. 86 ust. 1, ust. 2 pkt 1 lit. a), ust. 3, ust. 4, ust. 5 i ust. 10 pkt 3, art. 88 ust. 1 pkt 3, ust. 3a pkt 1 lit. a) i pkt 4 lit. a) ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (t.j.: Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054 z późn. zm), nie wykazał całości dokonanych dostaw oraz podatku należnego, gdyż:

w deklaracji VAT-7 za lipiec 2010 r. nie wykazał darowizny (...) o, nr rej. (...), o ustalonej w umowie wartości 22.000 zł, dokonanej w dniu 29.07.2010 r. na rzecz Pani I. D., (...)-(...) T., ul. (...); podatek należny: 3.967,21 zł,

w deklaracji VAT-7 za marzec 2010 r. nie wykazał sprzedaży pojazdu marki N. (...), nr rej. (...), o ustalonej w umowie wartości 27.000 zł, dokonanej w dniu 13.03.2010 r. na rzecz Pana M. S., ul. (...), (...)-(...) W.; podatek należny 4.868,85 zł,

w deklaracji VAT-7 za kwiecień 2010 r. nie wykazał sprzedaży pojazdu marki N. (...) II, nr rej. (...), o ustalonej w umowie wartości 5.000 zł, dokonanej w dniu 07.04.2010 r. na rzecz Państwa M. i H. G., ul. (...), (...)-(...) T.; podatek należny 901,64 zł,

w deklaracji VAT-7 za styczeń 2010 r. nie wykazał faktury VAT nr (...) z dnia 30.12.2009 r. wystawionej na rzecz P.P.H.U. (...), ul. (...) ze (...) /25, (...)-(...) S., NIP: 592-112-38-17, o wartości netto 82.622,95 zł i podatku należnym w kwocie 18.177,05 zł,

a ponadto bezpodstawnie dokonał obniżenia podatku należnego o podatek naliczony, w ten sposób, że:

w deklaracjach VAT-7 za styczeń, luty oraz kwiecień 2010 r. nienależnie rozliczył faktury VAT wystawione od dnia 21.01.2010 r. do dnia 03.02.2010 r. o łącznej wartości netto 343,00 zł i podatku naliczonym 75,47 zł - wystawione przez (...) S.A. oraz wystawione od dnia 08.04.2010 r. do dnia 15.04.2010 r. o łącznej wartości netto 163,94 zł i podatku naliczonym 36,06 zł - wystawione przez Hurtownię (...), które to faktury dokumentowały nabycia oleju napędowego do samochodu osobowego o nr rej. (...),

w deklaracji VAT-7 za październik 2010 r. nienależnie rozliczył fakturę VAT Nr (...) z dnia 20.10.2010 r. wystawioną przez Firmę Handlowo- (...), ul. (...)/C, (...)-(...) T. o wartości netto 9,04 zł i podatku naliczonym 1,99 zł, na której nabywca został określony jako PHU (...), ul. (...), (...)-(...) T.;

w deklaracji VAT-7 za grudzień 2010 r. nienależnie rozliczył faktury VAT: Nr (...) z dnia 29.12.2010 r. wystawiona przez (...) Sp. z o.o., (...)-(...) T., ul. (...), o wartości netto 51,64 zł i podatku naliczonym 3,60 zł, Nr (...) z dnia 31.12.2010 r. wystawioną przez WC SERWIS (...), (...)-(...) Z., ul. (...) o wartości netto 205,61 zł i podatku naliczonym 14,39 zł oraz Nr (...) z dnia 31.12.2010 r. wystawioną przez WC SERWIS (...), (...)-(...) Z., ul. (...) o wartości netto 214,95 zł i podatku naliczonym 15,05 zł, które to faktury winne być ujęte w rozliczeniu za miesiąc styczeń 2011 r.,

w deklaracji VAT-7 za październik 2010 r. dwukrotnie rozliczył fakturę VAT Nr (...) z dnia 16.10.2010 r. Wystawioną przez (...) Sp. z o.o., ul. (...), (...)-(...) G., o wartości netto 38,25 zł i podatku naliczonym 8,42 zł,

w deklaracjach VAT-7 za sierpień, wrzesień, październik, listopad oraz grudzień 2010 r. nienależnie rozliczył faktury VAT, na których jako wystawcę wskazano Usługi (...), ul. (...), (...)-(...) S., na łączną wartość netto 251.800 zł i podatku naliczonym 55.396 zł, ze wskazanymi na nich datami wystawienia od 29.07.2010 r. do 28.12.2010 r., które to faktury nie dokumentują transakcji zawartych pomiędzy wskazanymi na nich podmiotami,

w deklaracjach VAT-7 za wrzesień, październik, listopad oraz grudzień 2010 r. nienależnie rozliczył faktury VAT, na których jako wystawcę wskazano Zakład (...), ul. (...), (...)-(...) T., na łączną wartość netto 127.100 zł i podatku naliczonym 27.962 zł, ze wskazanymi na nich datami wystawienia od 30.09.2010 r. do 30.12.2010 r., które to faktury nie dokumentują rzeczywistych transakcji gospodarczych zawartych pomiędzy wskazanymi na nich podmiotami,

w deklaracjach VAT-7 za miesiące od stycznia 2010 r. do grudnia 2010 r. nienależnie rozliczył faktury VAT wystawione w okresie od dnia 03.01.2010 r. do dnia 21.12.2010 r. na łączną wartość 18.184,40 zł i podatku naliczonym 4.000,60 zł, dokumentujące zakup paliwa do pojazdów o nr rej. (...) oaz (...) 48UT (zmiana nr rej. Na (...) 37GV w dniu 02.11.2009 r.), które nie spełniały wymogów umożliwiających skorzystanie z prawa do odliczenia podatku naliczonego z tytułu nabycia do nich paliwa,

w deklaracjach VAT-7 za marzec, kwiecień, maj, czerwiec oraz wrzesień 2010 r. nienależnie rozliczył faktury VAT wystawione od dnia 30.03.2010 r. do dnia 30.09.2010 r. przez (...) Sp. z o.o., ul. (...), (...)-(...) P. na łączną kwotę netto 58.762,20 zł i podatku naliczonym 12.843,44 zł, którymi to fakturami bądź też ich duplikatami faktycznie się nie legitymował,

w deklaracji VAT-7 za sierpień 2010 r. nienależnie rozliczył fakturę VAT Nr (...) z dnia 30.08.2010 r. wystawioną przez (...) Sp. z o.o., ul. (...), (...)-(...) P., o wartości netto 4.676,15 zł i podatku naliczonym 1.028,75 zł, uwzględniającą towar o wartości netto 1.559,04 zł i podatku naliczonym 342,99 zł, który nie został faktycznie zakupiony,

tym samym naraził na uszczuplenie podatku od towarów i usług w łącznej kwocie 128.614 zł za miesiące styczeń, luty, marzec, kwiecień, listopad oraz grudzień 2010 r.,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

I. oskarżonego B. B. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to, na mocy art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 2 k.k.s. skazuje go na karę grzywny w wymiarze 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych w wysokości 75 (siedemdziesięciu pięciu) złotych każda;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. Z. z Kancelarii Adwokackiej w T. kwotę 841,32 zł (osiemset czterdzieści jeden złotych 32/100) tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, w tym 157,32 zł (sto pięćdziesiąt siedem złotych 32/100) tytułem podatku od towarów i usług;

III. na mocy art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. oraz art. 1, art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) wymierza oskarżonemu opłatę w kwocie 1.875 (jeden tysiąc osiemset siedemdziesiąt pięć złotych) oraz zasądza od niego na rzecz Skarbu Państwa pozostałe koszty sądowe w wysokości 861,32 zł (osiemset sześćdziesiąt jeden złotych 32/100).

Sygn. akt II K 175/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. B. (1) prowadził od 20.09.1999 r. działalność gospodarczą przede wszystkim w zakresie wykonywania robót budowlanych. Jako podatnik podatku od towarów i usług składał w Urzędzie Skarbowym w T. w 2010 r. miesięczne deklaracje dla podatku od towarów i usług na formularzach VAT-7 za poszczególne miesiące. Podane w nich dane były nieprawdziwe, wskutek czego oskarżony zaniżył kwotę zobowiązania podatkowego za niektóre miesiące oraz zawyżył nadwyżkę podatku naliczonego nad należnym do przeniesienia na następny okres rozliczeniowy za inne miesiące.

(dowód: protokół kontroli podatkowej – k. 46-46v, deklaracje VAT-7 – k. 23-42)

W dniu 30.12.2009 r. oskarżony wystawił fakturę VAT nr (...) o wartości netto 82.622,95 zł i podatku należnym VAT w kwocie 18.177,05 zł. Była to ostatnia faktura dotycząca umowy na roboty budowlane z dnia 30.09.2009 r. dotyczącej wykonania robót budowlanych, m.in. budowy budynku garażowo gospodarczego na rzecz M. W.. Odbiór prac wykonanych przez firmę oskarżonego dokonywany był w tym samym miesiącu co data wystawienia faktury. Zgodnie z art. 19 ust. 13 pkt 2 lit. d ustawy z dnia 11 marca 2004 r. (Dz. U. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.) obowiązek podatkowy powstaje z chwilą otrzymania całości lub części zapłaty, nie później jednak niż 30 dnia, licząc od dnia wykonania usług budowlanych lub budowlano – montażowych. Obowiązek podatkowy z tytułu wystawienia faktury VAT nr (...) powstał więc w styczniu 2010 r. Pomimo tego oskarżony nie uwzględnił w rozliczeniu za ten miesiąc wskazanej faktury, czym naraził na uszczuplenie podatek od towarów i usług za ten miesiąc na kwotę 18.177,05 zł.

(dowód: wniosek o wszczęcie postępowania karnego - skarbowego – k. 3v-4, protokół kontroli podatkowej – k. 56, deklaracja VAT – 7 – k. 23-23v, protokół z czynności sprawdzających – k. 131-132, faktura VAT – k. 133, 182, porozumienie – k. 133, 189, potwierdzenie przelewu – k.135-137, 184-188, 190-193, wyjaśnienie – k. 181, protokół odbioru robót – k. 183)

W dniu 13.03.2010 r. oskarżony sprzedał pojazd marki N. (...) o nr rej. (...) B. S. za cenę 27.000 zł. Wskazany pojazd był samochodem ciężarowym o dopuszczalnej ładowności 710 kg i liczbie siedzeń 5. Pojazd ten był przedmiotem leasingu, a następnie został przez oskarżonego wykupiony. Z tytułu nabycia tego pojazdu oskarżonemu przysługiwało prawo do odliczenia podatku naliczonego z tytułu nabycia w ramach prowadzonej działalności tego pojazdu. Dlatego jego sprzedaż podlega opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług. Zgodnie z brzmieniem art. 43 ust. 1 pkt 2 ustawy o podatku od towarów i usług zwalnia się od tego podatku dostawę towarów używanych, pod warunkiem że w stosunku do tych towarów nie przysługiwało dokonującemu ich dostawy praw do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku należnego, natomiast zgodnie z art. 86 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług w zakresie, w jakim towary i usługi są wykorzystywane do wykonywania czynności opodatkowanych, podatnikowi przysługuje prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego. Obowiązek podatkowy powstał w marcu 2010 r., podatek należny wyniósł 4.868,85 zł. Oskarżony nie wykazał w deklaracji VAT – 7 za ten miesiąc wskazanej dostawy.

(dowód: wniosek o wszczęcie postępowania karnego - skarbowego – k. 2v-3, protokół kontroli podatkowej – k. 48-48v, deklaracja VAT – 7 – k. 25, umowa sprzedaży samochodu – k. 63, wyciąg ze świadectwa homologacji – k. 65)

W dniu 7.04.2010 r. oskarżony sprzedał M. i H. G. pojazd marki N. (...) II o nr rej. (...) za cenę 5.000 zł. Silnik pojazdu był zatarty i przeznaczony do remontu. Pojazd ten był samochodem ciężarowym o dopuszczalnej ładowności 710 kg i ilości siedzeń 5. Pojazd ten był wcześniej przedmiotem leasingu i został wykupiony przez oskarżonego.

Również sprzedaży tego pojazdu oskarżony nie wykazał w deklaracji VAT – 7 za kwiecień 2010 r. Z tego tytułu podatek od towarów i usług narażony na uszczuplenie wyniósł 901,64 zł.

(dowód: wniosek o wszczęcie postępowania karnego - skarbowego – k. 2v-3, protokół kontroli podatkowej – k. 48-48v, deklaracja VAT – 7 – k. 26, umowa sprzedaży samochodu – k. 64, wyciąg ze świadectwa homologacji – k. 66)

W dniu 29.07.2010 oskarżony darował I. D. samochód ciężarowy marki T. (...) o nr rej. (...). Jako wartość umowy darowizny strony podały kwotę 22.000 zł. Samochód ten był samochodem ciężarowym o dopuszczalnej ładowności do 529 kg. Oskarżony nabył go od leasingodawcy. Przez dostawę towarów w rozumieniu ustawy od podatku od towarów i usług należy rozumieć także przekazanie przez podatnika towarów należących do jego przedsiębiorstwa na cele inne niż związane z prowadzonym przedsiębiorstwem, w szczególności przekazanie towarów bez wynagrodzenia, w tym darowizny (art. 7 ust. 2 pkt 2 ustawy o podatku od towarów i usług). Oskarżonemu przysługiwało prawo do odliczenia podatku naliczonego z tytułu nabycia w ramach prowadzonej działalności gospodarczej tego samochodu. W związku z powyższym darowizna tego samochodu podlegała opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług. Oskarżony nie wykazał zbycia tego samochodu w deklaracji VAT – 7 za lipiec 2010 r. Podatek należny wg stawki 22% wyniósł 3.967,21 zł.

(dowód: wniosek o wszczęcie postępowania karnego - skarbowego – k. 1v-2, protokół kontroli podatkowej – k. 47v-48v, deklaracja VAT – 7 – k. 31-32, umowa darowizny pojazdu – k. 59, faktura – k. 60, wyciąg ze świadectwa homologacji – k. 61-62)

Jak wynika z powyższego oskarżony nie wykazał w składanych deklaracjach za styczeń, marzec, kwiecień i lipiec całości dokonanych dostaw i w konsekwencji podatku należnego. Ponadto oskarżony w składanych comiesięcznie deklaracjach VAT – 7 zawyżył podatek naliczony do odliczenia, przez co zaniżył podatek należny.

W deklaracji VAT – 7 za styczeń 2010 r. oskarżony uwzględnił do odliczenia podatek naliczony z tytułu faktur VAT o nr (...) z dnia 21.01.2010 r. i nr (...) z dnia 26.01.2010 r. wystawionych przez (...) S.A. na kwoty łącznie netto 179,05 zł i łącznie podatku VAT 39,40 zł. Faktury te dokumentowały zakup oleju napędowego do samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...). Tymczasem zgodnie z art. 88 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatku od towarów i usług obniżenia kwoty podatku należnego nie stosuje się do nabywanych przez podatnika paliw silnikowych wykorzystywanych do napędu samochodów osobowych. Analogicznie oskarżony postąpił w lutym 2010 r. (faktura VAT nr (...) z dnia 3.02.2010 r. również wystawiona przez (...) S.A. na kwotę netto 163,95 zł, kwota podatku od towarów i usług – 36,07 zł) oraz w kwietniu 2010 r. (faktura nr (...) z dnia 8.04.2010 r. oraz faktura nr (...) z dnia 15.04.2010 r. wystawiona przez Hurtownię (...) na łączną kwotę netto 163,94 zł, kwota podatku od towarów i usług – 36,06 zł). Powyższe kwoty zostały niezasadnie doliczone do kwoty podatku naliczonego i przez to niezasadnie podatek należny został obniżony.

(dowód: wniosek o wszczęcie postępowania karnego - skarbowego – k. 4v-5, protokół kontroli podatkowej – k. 49v, deklaracja VAT – 7 – k. 23, 24, 26, faktury VAT – k. 67-71, kserokopia dowodu rejestracyjnego – k. 72)

Oskarżony uwzględnił w deklaracji VAT – 7 za październik 2010 r. kwotę wynikającą z faktury VAT nr (...) z dnia 20.10.2010 r. wystawioną przez Firmę Handlowo – (...). Tymczasem jako nabwca na fakturze został wskazany PHU (...), a więc osoba inna niż oskarżony. Zgodnie z art. 86 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego przysługuje jedynie podatnikowi. Oskarżony zawyżył podatek naliczony o kwotę 1,99 zł, przez co podatek należny został nienależnie obniżony o taką właśnie kwotę.

(dowód: wniosek o wszczęcie postępowania karnego - skarbowego – k. 5, protokół kontroli podatkowej – k. 50, deklaracja VAT – 7 – k. 37-38, faktura VAT – k. 73)

W tej samej deklaracji oskarżony dwukrotnie, w sąsiadujących pozycjach rejestru, rozliczył fakturę VAT o nr (...) z dnia 16.10.2010 r. wystawioną przez (...) Sp. z o.o. o wartości netto 38,25 zł i podatku VAT – 8,42 zł.

(dowód: wniosek o wszczęcie postępowania karnego - skarbowego – k. 6v, protokół kontroli podatkowej – k. 50v-51, deklaracja VAT – 7 – k. 37-38, faktura VAT – k. 85)

W deklaracjach VAT – 7 za okres od sierpnia do grudnia 2010 r. oskarżony rozliczył łącznie 13 faktur wystawionych przez firmę Usługi (...). Faktury te miały zostać wystawione pomiędzy 29.07.2010 r. a 28.12.2010 r. Tymczasem L. B. zmarł w dniu 28.07.2009 r. Z bazy danych w rejestrze Regon Głównego Urzędu Statystycznego odnotowane jako datę zakończenia działalności przez L. B. właśnie ten dzień 28.07.2009 r. Oskarżony został bezskutecznie wezwany przez organ podatkowy do wyjaśnienia powyższej kwestii. Zgodnie z art. 88 ust. 3a ustawy o podatku od towarów i usług nie stanowią podstawy do obniżenia podatku należnego faktury w przypadku gdy sprzedaż została udokumentowana fakturami wystawionymi przez podmiot nieistniejący oraz gdy faktury stwierdzają czynności, które nie zostały dokonane. W związku z powyższym oskarżony nienależnie obniżył podatek należny o następujące kwoty podatku naliczonego: za sierpień 2010 r. – 15.070 zł, za wrzesień 2010 r. – 15.290 zł, za październik 2010 r. 6.072 zł, za listopad 2010 r. – 11.044 zł, za grudzień 2010 r. – 7.920 zł.

(dowód: wniosek o wszczęcie postępowania karnego - skarbowego – k. 6v-7, protokół kontroli podatkowej – k. 51v-52, deklaracja VAT – 7 – k. 33-42, faktury VAT – k. 94-106, wyciąg z rejestru – k. 107, wezwanie – k. 140-141)

W okresie od września do grudnia 2010 r. oskarżony w składanych przez siebie deklaracjach VAT – 7 uwzględnił 8 faktur wystawionych przez firmę Zakład (...). P. B. nigdy nie dokonał zgłoszenia prowadzonej działalności gospodarczej, nie dokonał rejestracji w zakresie podatku od towarów i usług, nie złożył żadnej deklaracji podatkowej dla tego podatku. Nie ustalono adresu zamieszkania tej osoby, a wskazany przez nią adres siedziby firmy okazał się nieprawdziwy. Żaden ze współpracowników i pracowników oskarżonego nie zna P. B., nie miał z nim ani z jego pracownikami żadnego kontaktu. Oskarżony został przez organ podatkowy bezskutecznie wezwany do wyjaśnienia powyższej kwestii.

Podstawą obniżenia podatku należnego są faktury wystawione przez podmiot istniejący i tylko wtedy, gdy stwierdzają czynności, które zostały dokonane (art. 88 ust. 3a pkt 1 lit. a i pkt 4 lit. a ustawy o podatku od towarów i usług). W związku z powyższym oskarżony nienależnie podwyższył podatek naliczony o kwoty: za wrzesień – 4.268 zł, za październik – 9.570 zł, za listopad – 6.644 zł, a za grudzień 7.480 zł.

(dowód: wniosek o wszczęcie postępowania karnego - skarbowego – k. 7-10, protokół kontroli podatkowej – k. 51-51v, deklaracja VAT – 7 – k. 35-42, faktury VAT – k. 86-93, wezwanie – k. 140-141, 149-151, 152-153, 160, 162, pismo informacyjne – k. 159, oświadczenie – k. 161, 163, 165, 167, 168, 170, 172, 174, 176)

Przez cały rok 2010 r. oskarżony uwzględniał w składanych przez siebie deklaracjach i podwyższał podatek naliczony o kwoty wynikające z faktur dokumentujących nabycie paliwa do pojazdów o nr rej.: (...) (następnie zmieniona na (...) 37GV), (...) oraz (...) 23FR. W dowodzie rejestracyjnym żadnego z powyższych pojazdów nie było adnotacji o spełnieniu wymagań wynikających z ustawy o podatku od towarów i usług. Zgodnie z art. 88 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatku od towarów i usług obniżenia kwoty podatku należnego nie stosuje się do nabywanych przez podatnika paliw silnikowych wykorzystywanych do napędu samochodów osobowych i innych pojazdów silnikowych, o których mowa w art. 86 ust. 3 ustawy o podatku od towarów i usług. W art. 86 ust. 4 ustawy o podatku od towarów i usług wymienione zostały rodzaje pojazdów, których regulacja art. 86 ust. 3 nie dotyczy. Jednocześnie zgodnie z art. 86 ust. 5 ustawy o podatku od towarów i usług spełnienie wymagań dla pojazdów samochodowych określonych w art. 86 ust. 1 – 4 ustawy o podatku od towarów i usług stwierdza się na podstawie dodatkowego badania technicznego przeprowadzonego przez okręgową stację kontroli pojazdów, potwierdzonego zaświadczeniem wydanym przez tę stację oraz dowodu rejestracyjnego pojazdu zawierającego właściwą adnotację o spełnieniu tych wymagań. Ponieważ żaden z pojazdów wymienionych powyżej nie posiadał wskazanej adnotacji, oskarżony w sposób nienależny dokonał zawyżenia podatku naliczonego do odliczenia o następujące kwoty: w styczniu 2010 r. – 682,08 zł, w lutym 2010 r. – 386,62 zł, w marcu 2010 r. – 296,67 zł, w kwietniu 2010 r. – 52,41 zł, w maju 2010 r. – 125,91 zł, w czerwcu 2010 r. – 240,15 zł, w lipcu 2010 r. – 199,55 zł, w sierpniu 2010 r. – 187,58 zł, we wrześniu 2010 r. – 373,73 zł, w październiku 2010 r. – 486,79 zł, w listopadzie 2010 r. – 386,94 zł oraz w grudniu 2010 r. – 582,17 zł.

(dowód: wniosek o wszczęcie postępowania karnego - skarbowego – k. 10-19v, protokół kontroli podatkowej – k. 52-52v, deklaracja VAT – 7 – k. 23-42, zestawienie faktur – k. 108-114, karty informacyjne pojazdów – k. 145-148, notatka służbowa – k. 177, zaświadczenie – k. 179)

W okresie od marca do czerwca oraz we wrześniu 2010 r. oskarżony uwzględnił w składanych przez siebie deklaracjach VAT – 7 oraz dokonał obniżenia podatku należnego o podatek naliczony wynikający z 10 faktur wystawionych w okresie od 30.03.2010 r. do 30.09.2010 r. przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P.. Tymczasem oskarżony nie dysponował ani oryginałami ani duplikatami tych faktur. Pomimo wezwania organów podatkowych oskarżony nie przedłożył tych dokumentów. Zgodnie z art. 112 ustawy o podatku od towarów i usług podatnicy są obowiązani przechowywać wszystkie dokumenty związane z rozliczaniem podatku do czasu upływu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego. Pomimo wezwania organu podatkowego oskarżony nie przedłożył wymaganych dokumentów. Oskarżony zawyżył w związku z powyższym podatek naliczony o następujące kwoty: za marzec 2010 r. – 5.350,41 zł, za kwiecień 2010 r. – 4.670,45 zł, za maj 2010 r. – 1.324,76 zł, za czerwiec 2010 r. – 488,49 zł a za wrzesień 2010 r. – 1.009,33 zł.

(dowód: wniosek o wszczęcie postępowania karnego - skarbowego – k. 19v-20v, protokół kontroli podatkowej – k. 52v-55v, deklaracja VAT – 7 – k. 25-30, 35-36, protokół z czynności sprawdzających – k. 115-118, wykaz rozrachunków – k. 120, pismo informacyjne – k. 123-125, potwierdzenie salda – k. 126, odpis wyroku – k. 127, postanowienie – k. 128, wezwanie – k. 140-141)

Ponadto w deklaracji VAT – 7 za sierpień 2010 r. oskarżony uwzględnił w całości fakturę VAT nr (...) z dnia 30.08.2010 r. wystawioną przez (...) Sp. z o.o. na kwotę netto 4.676,15 zł i podatku naliczonym 1.028,75 zł, podczas gdy część towaru, którego nabycie ta faktura dokumentuje w postaci cementu i płyty (...) o wartości netto 1.559,04 zł, została zakupiona na rzecz innego podmiotu, tj. M. M. G. Usługi (...) i późniejszym terminie została wystawiona faktura korygująca. Wartość podatku zawyżonego do odliczenia wyniosła w związku z tym kwotę 342,99 zł.

(dowód: wniosek o wszczęcie postępowania karnego - skarbowego – k. 20v-21, protokół kontroli podatkowej – k. 52v-55v, deklaracja VAT – 7 – k. 33-34, korekta faktury – k. 119, wykaz rozrachunków – k. 120)

W rozliczeniach miesięcznych za okres od lutego do grudnia 2010 r. oskarżony uwzględnił faktury wystawione przez różne podmioty dokumentujące nabycie usług lub towarów takich jak usługi telekomunikacyjne, opłata za wodę i ścieki, wynajem kabiny wraz z wywozem nieczystości, energia elektryczna. Zgodnie z art. 86 ust. 10 pkt 3 ustawy o podatku od towarów i usług prawo do obniżenia kwoty podatku należnego powstaje w przypadku nabycia takich towarów i usług (dostawa energii elektrycznej, świadczenie usług telekomunikacyjnych, usług w zakresie rozprowadzania wody oraz usług w zakresie gospodarki ściekami oraz wywozu i unieszkodliwiania odpadów, usług sanitarnych i pokrewnych), jeżeli faktura zawiera informację, jakiego okresu rozliczeniowego dotyczy – w rozliczeniu za okres, w którym przypada termin płatności. Na fakturach uwzględnionych przez oskarżonego został określony termin płatności oraz faktury te zawierały informacje, jakiego okresu rozliczeniowego dotyczą. W związku z powyższym oskarżony w sposób niewłaściwy zrealizował swoje prawo, gdyż powinien rozliczyć te faktury nie w miesiącach: luty, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec i grudzień 2010 r., lecz w miesiącach odpowiednio: marzec, maj, czerwcu, lipiec i sierpień 2010 r. oraz styczeń 2011 r. W związku z powyższym w grudniu 2010 r. oskarżony w sposób nienależny dokonał podwyższenia kwoty podatku naliczonego do odliczenia o kwotę 33,04 zł.

(dowód: wniosek o wszczęcie postępowania karnego - skarbowego – k. 5v-6v, protokół kontroli podatkowej – k. 50-50v, deklaracja VAT – 7 – k. 24-34, 41-42, faktury VAT – k. 74-84)

W związku z powyższymi działaniami oskarżony naraził na uszczuplenie podatek od towarów i usług za poszczególne miesiące 2010 r. w kwocie łącznie 128.614 zł.

(dowód: wniosek o wszczęcie postępowania karnego – skarbowego – k. 1-22, deklaracje dla podatku od towarów i usług – k. 23-42, protokół zabezpieczenia dokumentów – k. 44, protokół kontroli podatkowej – k. 45-56, decyzja – k. 196-220)

Zaległości do dnia dzisiejszego nie zostały uiszczone.

(dowód: lista zaległości – k. 254, 256, 306)

Oskarżony B. B. (1) ma 56 lat. Jest żonaty i ma dwie córki. Jest właścicielem kilku nieruchomości obciążonych egzekucją. Nie był do tej pory karany.

(dowód: karta karna – k. 226, 240, 278, wywiad środowiskowy – k. 294)

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny sprawy sąd ustalił w oparciu o wszystkie przeprowadzone w toku postępowania dowody, o których przeprowadzenie wnioskowały strony. Okoliczności faktyczne wyżej wskazane nie budziły wątpliwości, nie były też kwestionowane przez żadną ze stron w toku całego postępowania.

Ustalając stan faktyczny sprawy sąd w całości oparł się na zgromadzonych w aktach sprawy dokumentach, w tym w szczególności protokole kontroli podatkowej oraz opartych na tym protokole wniosku o wszczęcie postępowania karnego oraz decyzji podatkowej. Kontrola podatkowa została przeprowadzona przez uprawnione do tego osoby, zgodnie z obowiązującymi przepisami. Oskarżony nie zgłosił w toku kontroli żadnych zastrzeżeń. Wezwany do złożenia wyjaśnień, względnie przedłożenia dokumentów, do których posiadania był zobowiązany, oskarżony doręczony wezwania zignorował. Z treści opinii jasno wynika, jakich uchybień odnośnie składania deklaracji oskarżony się dopuścił. Do protokołu kontroli dołączono wszystkie niezbędne i wydane przez oskarżonego dokumenty, w tym w szczególności faktury VAT. Wnioski opinii są jasne, szczegółowo omówione i znajdują pełne oparcie w zgromadzonej dokumentacji źródłowej. W tej sytuacji Sąd podzielił ustalenia faktyczne wynikające z protokołu kontroli.

Odpowiedzialności za czyn z art. 56 § 1 k.k.s. podlega m.in. podatnik, który składając organowi podatkowemu deklarację podaje nieprawdę lub zataja prawdę, przez co naraża podatek na uszczuplenie.

Niewątpliwie oskarżony jako prowadzący działalność gospodarczą w zakresie wykonywania robót budowlanych był w 2010 r. podatnikiem podatku od towarów i usług (art. 15 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług). Jako taki podatnik oskarżony był zobowiązany do składania we właściwym urzędzie skarbowym (tj. Urzędzie Skarbowym w T.) deklaracji podatkowych za okresy miesięczne w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po każdym kolejnym miesiącu (art. 99 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług). Oskarżony co do zasady z tego obowiązku się wywiązywał składając comiesięczne deklaracje na formularzach VAT – 7. Jednocześnie jednak składając owe deklaracje oskarżony zatajał prawdę i podawał w nich nieprawdę, gdyż nie podawał wszystkich dostaw, a w zasadzie nie wskazywał pełnej kwoty określającej wartość dokonywanych dostaw, a jednocześnie zawyżał kwotę podatku naliczonego do odliczenia od podatku należnego. Działając w ten sposób oskarżony spowodował narażenie podatku od towarów i usług na uszczuplenie, gdyż kwota podatku od towarów i usług wykazywana przez niego w składanych przez niego deklaracjach była niższa od rzeczywistej kwoty należnego zobowiązania podatkowego.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że oskarżony działał umyślnie w zamiarze uszczuplenia należności publicznoprawnej. Na takie zachowanie wskazuje w szczególności ujęcie faktur wystawionych przez nieistniejące podmioty lub nieuprawnione podmioty, co oznacza, że dokumenty te nie potwierdzały rzeczywistych transakcji gospodarczych, dwukrotne ujęcie tej samej faktury w pozycjach sąsiadujących ze sobą, czy ujęcie faktur dokumentujących zakup towarów dla innych podmiotów. Takie zachowanie wskazuje na rozmyślne działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci braku konieczności uiszczenia należności publicznoprawnej w należytej wysokości. Jednocześnie oskarżony był świadomy prowadzonej kontroli podatkowej, w szczególności uczestniczył w niej i składał w jej toku oświadczenia pisemne. Pomimo parokrotnych wezwań oskarżony nie udzielił żądanych

informacji oraz nie przedłożył żądanych przez inspektorów kontroli skarbowej dokumentów. Jednocześnie oskarżony udostępnił wszystkie posiadane dokumenty. Należy uznać wobec tego w szczególności, że żadne inne dokumenty, w szczególności brakujące faktury, o których przedłożenie inspektorzy się zwracali, nie istnieją, albowiem gdyby tylko istniały, oskarżony nie omieszczałby ich przedstawić. Oskarżony wyczerpał w związku z powyższym znamiona czynu z art. 56 § 1 k.k.s.

Wartość narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej wyniosła kwotę 128.614 zł, a więc była kwotą małej wartości, gdyż w chwili czynu nie przekraczała dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę. W chwili czynu, tj. w 2011 r. minimalna wysokość wynagrodzenia za pracę wynosiła 1.386 zł (§ 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 października 2010 r., Dz. U. Nr 194, poz. 1288). W związku z powyższym kwota nieprzekraczająca 277.200 zł stanowi kwotę małej wartości. W tej sytuacji zachowanie oskarżonego należało zakwalifikować jako czyn z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. Art. 56 § 2 k.k.s. przewiduje łagodniejszą karę dla sprawcy czynu z art. 56 § 1 k.k.s., jeżeli kwota należności publicznoprawnej narażonej na uszczuplenie jest małej wartości.

Składając comiesięczne deklaracje oskarżony działał wielokrotnie, w krótkich odstępach czasu (każdorazowy odstęp nie przekraczał miesiąca), przy wykorzystaniu tej samej sposobności (tj. składając tego samego rodzaju deklarację). W tej sytuacji wielość zachowań oskarżonego należało zakwalifikować jako jeden czyn zabroniony zgodnie z treścią art. 6 § 2 k.k.s.

W tej sytuacji Sąd uznał, że oskarżony B. B. (1) jest winny popełnienia zarzucanego mu czynu. Jako osoba dorosła, zdolna do ponoszenia odpowiedzialności karnej dopuścił się czynu karnego. Nie ujawniły się żadne okoliczności, które by winę oskarżonego wyłączały lub chociażby umniejszały.

Czyn z art. 56 § 2 k.k.s. zagrożony jest karą grzywny do 720 stawek dziennych. Sąd mógł wymierzyć karę w granicach od 10 do 720 stawek dziennych (art. 23 § 1 k.k.s.), zaś wysokość jednej stawki dziennej sąd mógł ustalić na poziomie od 46,20 zł ($1/30 \times 1.386 \text{ zł}$) do 18.480 zł ($400 \times 1/30 \times 1.386 \text{ zł}$), zgodnie z art. 23 § 1 k.k.s. in fine. Przy ustalaniu wysokości jednej stawki Sąd wziął pod uwagę zgodnie z treścią art. 23 § 3 k.k.s. dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Jednocześnie zgodnie z art. 13 § 1 k.k.s. przy wymiarze kary Sąd uwzględnił w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, rodzaj i stopień naruszenia ciężącego na sprawcy obowiązku finansowego, jego motywację i sposób zachowania się, właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza gdy czynił starania o zapobieżenie uszczupleniu należności publicznoprawnej lub o jej późniejsze wyrównanie.

W realiach niniejszej sprawy należało uwzględnić przede wszystkim, że oskarżony prowadził działalność gospodarczą znacznych rozmiarów, osiągając znaczne przychody. Oskarżony dysponował również znacznym majątkiem, nie tylko nieruchomością, ale także co najmniej czterema pojazdami mechanicznymi. W tej sytuacji Sąd zdecydował się określić wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 75 zł. Została ona ustalona powyżej dolnej granicy przewidzianej ustawowo, z uwagi na fakt, że oskarżony posiada majątek. Z drugiej strony biorąc pod uwagę górną jej granicę przewidzianą przez ustawę nie sposób jej uznać za rażąco wygórowaną. Jako okoliczność obciążającą należało uwzględnić stosunkowo wysoką kwotę należności publicznoprawnej narażonej na uszczuplenie. Z drugiej strony należało uwzględnić również fakt, że oskarżony nie był do tej pory karany. W tej sytuacji Sąd ustalił ilość stawek dziennych w wymiarze 250. Tak sformułowana sankcja odpowiada celom kary, unaocznia oskarżonemu nieopłacalność popełniania przestępstw, a z drugiej strony jest możliwa do spełnienia przez oskarżonego. Pozostaje wreszcie w adekwatnej proporcji do wartości należności publicznoprawnej narażonej na uszczuplenie i nie przekracza stopnia winy oskarżonego.

Oskarżonemu została udzielona pomoc prawna przez obrońcę ustanowionego z urzędu, tak na etapie postępowania przygotowawczego, jak również postępowania sądowego. O jej kosztach, które nie zostały uiszczone w żadnej części sąd orzekł w pkt. II wyroku na podstawie (§ 1, § 2, § 4 ust. 1 - 3 i § 17 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, tj.: Dz. U. poz. 1801). Zgodnie z obowiązującymi przepisami opłata maksymalna za obronę w sprawie, w której prowadzone było dochodzenie wynosi 360 zł, zaś

w postępowaniu przed sądem rejonowym w postępowaniu zwyczajnym – 840 zł. Jednocześnie jednak podstawą ustalenia wynagrodzenia są opłaty w wysokości połowy opłat maksymalnych. W niniejszej sprawie brak było podstaw do ich powiększenia. Nie uzasadniał tego ani nakład pracy obrońcy oskarżonego, ani charakter sprawy, który trudno uznać za skomplikowany. W tej sytuacji podstawę ustalenia wynagrodzenia obrońcy z urzędu stanowiły kwoty odpowiednio 180 zł i 420 zł. Rozprawa odbyła się w niniejszej sprawie, wobec czego kwota 420 zł została powiększona o jej 20%, tj. 84 zł. Uzyskana suma (180 zł + 420 zł + 84 zł = 684 zł) została powiększona o obowiązującą stawkę podatku od towarów i usług (23%), co dało kwotę 841,32 zł.

Sąd obciążył oskarżonego opłatą sądową i pozostałymi kosztami procesu uznając, że nie ujawniły się żadne takie okoliczności, które świadczyłyby o tym, że poniesienie ich przez oskarżonego jest niemożliwe.